

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 45. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344829568/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Oplob. En Betjent kommer omsider og tvinger den lange, magre Herre, som ikke vil betale, til at sidde op hos Kusken og køre paa Politistationen for at ende Trætten.

Saa danser Vognen paa sine Fjedre, gennem mange indviklede Gader. De to inden i den trykker sig tæt til hinanden.

»Hvem er han?» spørger Danskeren Rose.

Og den gode, gæstfri franske Kvinde, den blødende Rose, trækker paa Skuldrene:

»Aa jeg véd ikke. En Italiener – tror jeg – som er bleven skinsyg, fordi jeg ikke har villet lære ham Sproget . . .»

Commissariat! Saa snart Politistationens Skilt i Transparent skimtes lidt borte, holder Vognen brat. Italieneren glider fredelig ned fra Bukken – forsonet med Kusken. Og han standser foran Vogn døren for paa ny at tale med Rose. Men nu bliver min Nordbo ude af sig selv over en saadan fortsat Næsvished hos den uheldigere Sydlænding. Med en tung, dansk Paraply rækker han sig truende ud af Vinduet og søger i Hast at oversætte alle de Ord, som er Skældsord paa dansk.

Dogenigt, Dagdriver – *nigand, vaurien!* Kalvehoved – *tête de veau.*

»Tête de veau» – gentager Italieneren forundret – »testa di vitello», og sætter sig en Smule i Forsvarsstand.

Da pisker Kusken belejligt paa Hesten. Og min Ven ruller bort med Sejren og med Rose. Han slaar Armen om Rose og raaber ud gennem Vinduet med Stolthed: *Denne Fortæring er min!*

Hun er rørt, fuld af Medynk med ham, fordi hun har bragt ham i Forlegenhed; gentager kærtegnende: »pauvre ami! pauvre petit!» og kan ikke forstaa, at han langt fra selv føler sig saa *stakkels*, ja at han lær og i Grunden er ganske stolt ved én Gang i sit Liv at have samlet *Oplob paa Verdens Hovedgade.*

Hun kan heller ikke forstaa, hvorfor den Nordbo netop vil køre til sit Hjem med hende. Nu er det Rose, som er bleven utaalmodig. Hun vil gärne som god, fransk Kvinde indvi andre Folk i sit Sprog – paa de store Bulevarer. Men besøge Nordboere eller Sydlændere i deres Hjem . . . hvad Morskab var der ved det . . .?

Det var umuligt at køre saa lang en Vej – sagde den blødende Rose. – »Mon pauvre ami, er der ikke lige saa godt hos mig?»

Min Ven gav efter. Man opgiver al alvorlig Kørsel i Paris. De kørte